
Beköszöntő

Adminisztrált adminisztráció

Fiatal orvosként, elődeink szabadelvű orvosi gondolkodását, a gyógyítás szabadságát csodálva úgy gondoltam, igen kreatív, az újdonságokra nyitott, szakmaisággal telt, csak a beteg emberre koncentráló nemes szakmát választottam, mely boldogsággal töltött el. Az évek előrehaladtával egyre több szabályozás, egyre több ketrec vett körül minket és egyszer csak úgy éreztem, hogy gyógyítási szabadságom egy állatkertbe zárt nemes vad „szabadságához” kezd hasonlítani. A betegért küzdő gyógyító szándékom változatlan, de a cselekvőképességet nagy fokban megkötik a már „szabályozott szabályozások újraszabályozásai”. Olyan mennyiségű előírás lát napvilágot az egészségügy minden területét átítatva, hogy gyakorlatilag a napi munka mellett, naprakészen követve a változásokat nem marad idő a szakmában való elmélyedésre, mély, áttörő gondolatok állhatatos véghezvitelére. Ha mégis megpróbálunk valamit elérni, korszerű beavatkozásokat bevezetni, a már megszokott magyar bürokratikus rendnek megfelelően fel kell készülni papírtömegek kitöltésére, beadására, több szintű engedélyeztetési eljárásokra, a korábbi jó vagy hibás szabályozások visszahatásaira, egyszerűen a bürokratikus rendszerbe történő elmerülésre és nagy-nagy türelemre. Ha elég alaposan járunk el, egy idő után rájövünk, hogy oly mélyre ástunk a papírhalmazban, hogy közben megfeledkeztünk a betegről. Tudom, az egészségügy veszélyes üzem, korlátlanul, szabályok nélkül nem működhet. Ez helyes, a baj akkor kezdődik, ha a szabályozás túlnő egy adott szinten és már nem segíti, hanem nehezíti a gyakorlati gyógyító munkát, ad abszurdum felesleges adminisztratív terheivel esetenként ellehetetleníti. Hankiss János mondta (elnézést ha nem teljesen pontosan idézem) „orvos képezd magad, de csak annyira, hogy a tudás el ne lehetetlenítse cselekvőképességedet”. Ezt őszülő halántékkal értettem meg igazán, hiszen minél többet tudunk tevékenységünk lehetséges következményeiről, esetleges előnyeiről, hátrányairól, és minél több információval rendelkezünk, annál meggondoltabban cselekszünk. A meggondoltságot bölcsességnek is hívhatjuk, ebben az esetben pozitívumként garanciája lehet a minőségi betegellátásnak. A fenti gondolatot kissé kiforgatva fogalmazhatnánk úgy is, hogy „jogalkotó szabályozz, de csak addig, amíg a szabályozás el nem lehetetleníti a cselekvőképességet”.

Napi tevékenységünk során tapasztaljuk, hogy a változások az esetek többségében többletadminisztrációt eredményeznek. Hol van már a felhőtlen, szabad gyógyítás, a rászoruló ember betegségében való elmélyült, mindenre kiterjedő, részletes elmélkedés? Igény lenne rá, mind a beteg részéről, mind lelkiismeretes orvos társaink részéről, de sajnos a túlterheltség, a teljesítmény kényszer, a túlszabályozottság és a velejáró mindennapi adminisztratív terhek felaprózzák, felőrlik tevékenységünket és egy megváltozott, új, gyárszerű rész munkafolyamatokat végző futószalagos ellátás irányába hatnak. Én még azt tanultam tanáraimtól, hogy nem a betegséget, hanem a beteget kell gyógyítani. Ezt magam is így gondolom és tanítom a diákjaimnak. Remélem többségük megértette, és képes lesz arra, hogy minden egyéb bajával, a betegsége mellett, meglássa az esendő embert is. Nem jelent boldogságot sem a betegnek, sem családjának, ha csak a betegsége koncentrálna az el-
küzdve ugyan, de belehal a kezelés mellékhatásaiba, vagy ha egyes betegségek túlzott kezelése kapcsán nem figyelve a szervezet egészének harmóniájára, az egyensúly felborításával tönkretesszük az életminőséget. Mindehhez hozzáadódnak a ránk kényszerített, többnyire gazdasági megszorítások és az orvosszakma ismert korlátai. Modern világunkban a túlzott adminisztráltság és a pénzközpontúság mellett kicsit vissza kellene hozni az emberi értékekből, az orvosok és az orvoslás iránti bizalomból, hogy egy talán kevésbé szabályozott, de élhetőbb, a betegek számára is elfogadhatóbb jövőben bizakodhassunk.

*Dr. Battyány István
a Radiológus Társaság elnöke
IME Képkötő rovatvezető*